

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **A. M.,**
nar.,
státní příslušnost: Arménská republika,

zastoupeného JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou,
sídlem Rumunská 1798/1, Praha 2,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2024, č. j. CPR-6331-3/ČJ-2024-930310-V233,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo částečně změněno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-11446-15/ČJ-2024-000022-SV ze dne 8. 1. 2024, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou

mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 2 roky. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území členských států EU. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí změněno tak, že nově část výroku týkající se definice území ve vztahu k zákazu pobytu zní: „... podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona číslo 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění (dále jen „zákon 326/1999 Sb.“) se panu: X, nar. X v X, st. přísl. ARM, doklad: X, trv. bytem X ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a to na dobu 2 (dva) roky. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, se stanoví v souladu s § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. ode dne, kdy cizinec vycestuje z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., se stanoví doba k vycestování z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to do 15 (patnácti) dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“ Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu I. st. ze dne 8. 1. 2024 potvrzeno.

2. Žalobce namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí, ta dle něj spočívá ve zmatečnosti, nesrozumitelnosti a nedostatečném odůvodnění ve vztahu k námitkám uvedeným v odvolání. Žalobce má za to, že byla porušena jeho procesní práva, konkrétně právo na seznámení se s podklady pro rozhodnutí a možnosti je doplnit. Zmatečnost žalobce spatřuje v tom, že správní orgán uvedl ve výroku rozhodnutí jinou dobu zákazu vstupu, než je uvedena v odůvodnění rozhodnutí. Podle názoru žalobce jde o podstatnou vadu za situace, kdy brojil v odvolání proti délce opatření. Z rozhodnutí není zřejmé, zda žalovaný neposuzoval přiměřenost správního vyhoštění na dobu jednoho roku, namísto dvou. Žalobce trvá na tom, že došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, když mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ani neměl možnost sdělit další podstatné okolnosti. Žalovaný nevzal v potaz, že žalobce neovládá úřední jazyk, ani nezná právní předpisy ČR, aby mohl vědět, jaké skutečnosti jsou pro rozhodnutí podstatné. K vyjádření nedostal ani žádný časový prostor, správní orgán I. st. vydal rozhodnutí bezprostředně po zahájení řízení. Žalovaný s touto námitkou nevypořádal správně, jestliže konstatoval, že cizinec podepsal poučení a měl si být vědom toho, že podklady může doplnit. Žalobce byl zadržen z krádeže v obchodě, byl to excus, za který se stydí. Je třeba přihlídnout k tomu, že žalobce byl za toto jednání potrestán pokutou, jednání litoval a omluvil se za něj. Žalobce byl držen po dlouhou dobu, byl ve stresu, v prostředí, kde nikomu nerozumí, a proto byl rád, že bude propuštěn. Je zřejmé, že nedokázal v té chvíli vyhodnotit dopad zkratkovitého jednání do jeho oprávnění k pobytu na území států EU. Nedokázal se adekvátně bránit a podepsal vše, co mu bylo podstrčeno, dle názoru žalobce správní orgán využil této situace. Dle žaloby by v případech „zkrácených“ řízení bez objasnění podstatných skutečností nemělo být vydáno rozhodnutí, kterým zakazuje pobyt na území států EU po tak dlouhou dobu, a to s ohledem na dopady rozhodnutí na soukromý a rodinný život cizinců. Dále žalobce nesouhlasí s odůvodněním žalovaného ve vztahu k námitce o nezjištění skutkového stavu věci. Žalobce tvrdí, že při jednání uváděl, že na Ukrajině žil po dobu 15 let, od skončení docházky na střední škole. Pokud je v protokole uvedena doba 4 let, jde o dobu, kdy

nevycestoval z území Ukrajiny. Otázky měly směřovat ke zjištění, z jakého důvodu byl na Ukrajině, jak dlouho před svým odchodem tam žil, co tam dělal, jaký má pobytový status, zda tam má svoji rodinu apod. Až na základě ověření těchto skutečností by mohl správní orgán učít závěr, že žalobce zneužil válečného konfliktu na Ukrajině. Žalovaný tento názor zkorigoval, nicméně bezvýsledně. Žalobce namítl nesprávné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Domnívá se, že věc byla nesprávně právně posouzena, byla nesprávně stanovena doba zákazu vstupu. Odůvodnění této části rozhodnutí je zmatečné, není zřejmé, z jaké stanovené doby zákazu vstupu na území žalovaný vycházel a jak dlouhou dobu považoval za přiměřenou. Žalobce trvá na tom, že na území ČR pobýval po dobu 15 dnů, a to z důvodu návštěv přátel, z čehož vycházel i správní orgán I. stupně. Žalovaný pak vycházel z toho, že žalobce byl na území EU mnohem déle, a to od roku 2022. Žalobci není zřejmé, z jakých podkladů správní orgán vycházel. Vzhledem k délce neoprávněného pobytu žalobce na území ČR je doba zákazu vstupu na území ČR nepřiměřeně dlouhá, vybočuje z rozhodovací praxe správního orgánu. Správní orgán v obdobných případech uděluje povinnost vycestovat ve smyslu ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců. V daném případě správní orgán odhlédl od důsledků, které má rozhodnutí do života cizinců. Úsudky nebyly zjištěny řádným procesním postupem, kdy otázky pověřeného pracovníka nesměřovaly ke zjištění podstatných okolností, ale sám si je domyslel.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K námitce zmatečnosti rozhodnutí spočívající v tom, že ve výroku napadeného rozhodnutí byla uvedena jiná doba zákazu vstupu, než byla uvedena v odůvodnění, žalovaný poukázal na opravné usnesení ze dne 21. 3. 2024, kterým bylo toto pochybení napraveno. Dále poukázal na to, že jako přítěžující okolnost bylo v daném případě zohledněno, že se žalobce nedostavil osobně na policii řešit svůj pobyt, ale neoprávněný pobyt byl odhalen až policií v důsledku řešení jiné protiprávní činnosti žalobce. K námitkám ohledně porušení procesních práv žalobce žalovaný uvedl, že doba zajištění nepřekročila zákonné meze. Dále žalovaný uvedl, že žalobce do protokolu sdělil, že je zdravý a z ničeho nevyplynulo, že by neměl být schopen příslušných úkonů. Žalovaný se ztotožnil se zástupkyní žalobce ohledně jejího názoru, že rozhodnutí nelze vydat dříve, než jsou objasněny veškeré skutečnosti. Dle žalovaného ovšem jakmile je tomu tak, lze rozhodnutí vydat, přičemž to může být učiněno i v krátkém časovém horizontu. Žalovaný má dále za to, že se dostatečně zabýval námitkami ohledně posouzení situace žalobce na Ukrajině. Dle žalovaného byla ze strany žalobce naplněna skutková podstata pro správní vyhoštění, nebyl zde důvod pro uložení opatření dle § 50a zákona o pobytu cizinců, byly řádně zhodnoceny dopady rozhodnutí do soukromých a rodinných vazeb žalobce.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 7. 1. 2024 byl žalobce řešen pro podezření z krádeže, přičemž bylo současně zjištěno, že na území ČR pobývá nelegálně. Žalobce se hlídce na místě přiznal k odcizení zboží v obchodě a věc byla řešena jako přestupek.
6. Při výslechu dne 8. 1. 2024 žalobce sdělil, že je zdravý a schopen sepsání protokolu. Do schengenského prostoru přijel dne 28. 4. 2022, a to konkrétně do Polska z Ukrajiny. Tam žil a pracoval asi čtyři roky, žil ve městě Nikopol. Poté chtěl žít a pracovat v Polsku. V Polsku žil z peněz, které si vydělával obchodováním s bitcoinem. Do ČR přijel dne 25. 12. 2023, jel oslavit Nový rok a navštívit přítelkyni z Ukrajiny. K dotazu, na základě jakého oprávnění přicestoval do Polska, sdělil, že přijel v době propuknutí válečného stavu, kdy pustili každého. V Polsku se chtěl nechat zaměstnat, ale zaměstnavatel mu nevyřídil vízum.

Na cizinecké policii či migračním úřadě nebyl. Po celou dobu pobytu v Polsku nebyl kontrolován policií. K dotazu, proč nevycestoval do domovské země nebo jiného státu, kde by měl povolen pobyt, uvedl, že zde chtěl zůstat, líbilo se mu v Polsku. Ví, že musí mít vízum a pas. Je si vědom svého neoprávněného pobytu. Chtěl jet zítra do Polska, kde si chtěl řešit svůj pobyt. V ČR žije na Žižkově u kamaráda, přesnou adresu nezná. Je svobodný, bezdětný. Nemá zde žádné vazby ani zdravotní pojištění. Finance má, ale nepracuje. Byl zde řešen za krádež. Celá rodina žije v Arménii, nemá zde žádné vazby. Do Arménie se má kam vrátit. Žádná překážka vycestování zde není, v Arménii mu nic nehrozí. Nikdy ne žádal o azyl. Vycestuje dobrovolně.

7. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-11446-15/ČJ-2024-000022-SV ze dne 8. 1. 2024, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba zákazu vstupu v délce dva roky.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
10. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
11. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
12. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
13. Dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
14. Namítanou nezákonnost, zmatečnost, nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí a nedostatečné odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k námitkám uvedeným v odvolání soud

neshledal. Žalovaným byly všechny odvolací námitky žalobce řádně a srozumitelně vypořádány a zdůvodněny.

15. Co se týče námitky, že měla být porušena žalobcova procesní práva, konkrétně právo na seznámení se s podklady pro rozhodnutí a možnosti je doplnit, soud tuto námitku jako důvodnou neposoudil. Žalobce v této souvislosti také namítl, že v době zadržení byl rád, že už nastane okamžik propuštění, kdy měl být z nastalé situace ve stresu a neměl si plně uvědomovat veškeré skutečnosti, poukázal rovněž na to, že za své protiprávní jednání se omluvil.
16. K tomu soud uvádí, že žalobce byl při výslechu dne 8. 1. 2024 tázan, zda požaduje přítomnost právního zástupce, kdy sdělil, že tuto nepožaduje. Poté správnímu orgánu I. st. odpovídal na jeho dotazy a plně s ním spolupracoval, výslovně potvrdil, že je zdravý a schopen výslechu. Protokol o výslechu byl žalobcem podepsán. Z ničeho neplyne, že by chtěl žalobce správnímu orgánu sdělit ještě cokoli dalšího, k čemu by neměl možnost. Ze stejného dne, tj. 8. 1. 2024, je ve spise založen dále mj. záznam o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, ve kterém je konstatováno, že se žalobce s podklady seznámil a nechtěl se k nim nijak vyjádřit, přičemž rovněž tento dokument je stvrzen žalobcovým podpisem.
17. Soud má ze správního spisu za prokázané, že žalobci byla možnost seznámit se s podklady dána v dostatečném rozsahu, přičemž ten se s podklady seznámil, jak plyne ze záznamu ze dne 8. 1. 2024, kdy tento záznam obsahuje rovněž podpis žalobce, který se dle záznamu nechtěl k podkladům nijak blíže vyjádřit. Jakkoli možnosti cizince jsou, pokud jde o seznámení s podklady, v řízení o správním vyhoštění, do jisté míry limitovány, neboť jednotlivé kroky se odehrávají velmi rychle za sebou, stále jsou procesní práva cizince dostatečně garantována zajištěním práva jednat v jazyce, kterému rozumí, a i nadále je seznámen s obsahem podkladů. Neznalost práva i v oblasti veřejného práva „neomlouvá“, tedy nezakládá další procesní práva účastníkovi řízení v tom smyslu, že by následně mohl úspěšně namítat, že v důsledku neznalosti práva nepožádal o delší lhůtu pro seznámení s podklady nebo o účast jeho právního zástupce, tedy že by po skončení správního řízení mohl účinně revidovat své úkony ve správním řízení. Je-li účastník způsobilý k právním úkonům, je také způsobilý být vázán obsahem svých úkonů i ve správním řízení. V této souvislosti soud poukazuje na institut zkráceného řízení v trestním řízení, aniž by takový institut byl v rozporu s Ústavou.
18. V daném případě byl žalobce po zadržení policií kvůli krádeži dne 7. 1. vyslechnut za účasti tlumočnicka následující den, seznámen s podklady, aby téhož dne 8. 1. bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Dle soudu je takový postup v řízení o správním vyhoštění naopak žádoucí, neboť správní orgán I. st. tím mj. postupuje plně v souladu se zásadami činnosti správních orgánů, zejména zásadou rychlosti a hospodárnosti, zejména pokud cizinec není dlouhodobě zajištěn, aby bylo kromě jiného zaručeno účinné doručení. Jestliže jsou veškeré skutečnosti řádně zjištěny, není důvod řízení o správním vyhoštění cizince nadále protahovat. Žalobce poté v odvolacím ani soudním řízení nepopřel obsah podkladů nebo nenavrhl jejich doplnění, nebylo tvrzeno nic, co by mělo podklady správních orgánů jakkoli zpochybnit, žádný dokument založený ve správním spise nebyl ze strany žalobce rozporován a žalobce v žalobě rovněž nesdělil ani to, jak by se chtěl k podkladům vyjádřit. Soud proto konstatuje, že procesní práva žalobce porušena nebyla, skutkový stav byl zjištěn řádně, úplně a bez pochybností.

19. Namítá-li žalobce v žalobě, že jeho duševní rozpoložení v době výslechu či krátce poté nebylo takové, aby byl schopen dostatečně reflektovat své vyjádření k podkladům, kdy měl být také ve stresu z celé situace i v souvislosti se svým dřívějším protiprávním jednáním, pak soud uvádí, že jakkoli je pravdou, že řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno poté, co bylo zjištěno protiprávní jednání žalobce, kdy se doznal k odcizení zboží v obchodě, nemůže tato skutečnost na výše uvedených závěrech nic změnit. Přítomnost stresu nevylučuje procesní způsobilost cizince, a tedy i odpovědnost za následky jeho úkonů ve správním řízení. Žalobce byl řádně poučen o procesních právech, zároveň mu zákonem garantované procesní práva nebyly upřeny – výše uvedené právo jednat ve vlastním jazyce, seznámit se s podklady a vyjádřit se k věci.
20. K námitkám ohledně délky uloženého správního vyhoštění soud uvádí, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“*
21. K namítané zmatečnosti spočívající v tom, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedena doba uloženého zákazu vstupu jeden rok, ačkoli ve výroku jsou uvedeny dva roky, soud uvádí, že na tuto chybu bylo ze strany žalovaného reagováno, kdy byl dne 21. 3. 2024 vydáno opravné usnesení, které zjevnou nesprávnost napravilo, přičemž bylo nově uvedeno, že správně se jedná o dobu dva roky.
22. Jde-li o samotné odůvodnění délky správního vyhoštění, správní orgán I. st. uvedl, že při stanovení délky správního vyhoštění zohlednil závažnost jednání, kterého se žalobce dopustil tím, že na území ČR pobýval bez platného oprávnění k pobytu a ke svému pobytu na území schengenského prostoru zneužil válečný konflikt na Ukrajině. Dále správní orgán I. st. zohlednil, že neoprávněný pobyt žalobce byl odhalen až policejní činností, kdy byl žalobce zadržen při krádeži. Dále bylo přihlédnuto k tomu, že žalobce si byl svého neoprávněného pobytu vědom, neučinil žádné kroky k jeho legalizaci či k vycestování. Jako skutečnost ve prospěch žalobce bylo zohledněno, že žalobce se správním orgánem spolupracoval. Jako skutečnosti v neprospěch žalobce bylo zohledněno, že se žalobce dopustil neoprávněného pobytu opakovaně, a to svým vlastním přičiněním. Správní orgán I. st. poukázal rovněž na to, že žalobce je dospělý, svéprávný a měl si být vědom toho, jaké náležitosti jsou potřebné k pobytu v ČR. Žalobce se na území nepřihlásil k pobytu a neměl ani sjednáno zdravotní pojištění. Správní orgán I. st. uvedl, že posoudil tedy závažnost jednání žalobce, délku jeho neoprávněného pobytu včetně skutečnosti, jak se ve své situaci ocitl.
23. Žalovaný potvrdil uloženou délku správního vyhoštění dva roky. Mezi polehčující okolnost zařadil fakt, že žalobce napomáhal při objasnění protiprávního jednání a doznal se k němu.

Mezi přitěžující okolnosti žalovaný uvedl, že žalobce realizoval svůj neoprávněný pobyt vědomě, přičemž si byl dle svého sdělení vědom, za jakých podmínek může pobývat na území oprávněně. Žalovaný poukázal na to, že žalobce pobýval na území neoprávněně dlouhodobě, aniž by svou situaci jakkoli řešil, neoprávněný pobyt byl odhalen až v důsledku krádeže. Dle žalovaného lze rozumět jednání žalobce, který překročil hranice mezi Ukrajinou a Polskem a po vypuknutí válečného konfliktu vstoupil do Polska. Správní orgán I. st. dle žalovaného neprokázal, že ze strany žalobce mělo dojít ke zneužití situace. Nelze s ním však již dle žalovaného souhlasit, pokud jde o další pobyt, který v Polsku ani v ČR nijak neřešil. Žalobce nesdělil žádný relevantní důvod pro neřešení svého pobytu, negoval překážky vycestování.

24. Soud konstatuje, že délka uloženého správního vyhoštění byla správními orgány přezkoumatelně odůvodněna a odpovídá zjištěným okolnostem daného případu.
25. Žalobce tvrdí, že při jednání uváděl, že na Ukrajině žil po dobu 15 let, od skončení docházky na střední škole, tvrzená doba 4 let má představovat dobu, kdy nevycestoval z území Ukrajiny. Dle žalobce měly směřovat ke zjištění, z jakého důvodu byl cizinec na Ukrajině, jak dlouho před svým odchodem tam žil, co tam dělal, jaký má pobytový status, zda tam má svoji rodinu a další. Až na základě ověření těchto skutečností, by mohl správní orgán učít závěr, že cizinec zneužil válečného konfliktu na Ukrajině. Žalovaný tento názor zkorigoval, nicméně bezvýsledně.
26. Soud dává žalobci za pravdu, že závěr o tom, že měl zneužít situace na Ukrajině, z něhož nevyplýval a bylo zapotřebí jej korigovat, což žalovaný učinil a poukázal na to, že zneužití konfliktu nebylo nijak prokázáno, kdy naopak jednání žalobce, kdy po vypuknutí konfliktu odjel z Ukrajiny do Polska, považoval žalovaný za pochopitelné. Soud se s takovým hodnocením žalovaného plně ztotožňuje, neboť po vypuknutí války dávala taková reakce bezpochyby smysl, aniž by se bez dalšího jednalo o zneužití situace. Přestože žalovaným provedená korekce nevedla ke zkrácení délky uloženého správního vyhoštění, což má žalobce zřejmě na mysli namítanou bezvýsledností oné korekce, soud uvádí, že délku správního vyhoštění dva roky nepovažuje s ohledem na zjištěné skutečnosti případu a zejména neoprávněný pobyt v délce téměř dvou let za nikterak nepřiměřenou.
27. Soud dále uvádí, že v daném případě není zásadní, jak přesně dlouho žalobce pobýval na Ukrajině ani jaké tam měl vazby a zázemí. Podstata neoprávněného pobytu žalobce nespočívá v tom, že by byl jako neadekvátní ze strany žalovaného hodnocen samotný vstup na území schengenského prostoru, nýbrž to, jak žalobce ke svému pobytu v schengenském prostoru přistupoval dále. Povaha pobytu žalobce na Ukrajině je pro danou věc bez významu.
28. Žalobce dále namítl, že trvá na tom, že na území ČR pobýval po dobu 15 dnů, přičemž to byl dle něj rozhodný neoprávněný pobyt, domnívá se, že správní orgán měl postupovat jinou cestou a uložit žalobci opatření ve smyslu ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců.
29. K tomu soud uvádí, že správní orgán I. st. vycházel ze skutečnosti, že žalobce dne 28. 4. 2022 vstoupil na území schengenského prostoru, kde od té doby neoprávněně vědomě pobýval, a to konkrétně v Polsku. Ze strany žalovaného byl neoprávněný pobyt vymezen od 28. 4. 2022 (den příjezdu do Polska), do 7. 1. 2024 (den předcházející dni zjištění neoprávněného pobytu policií v ČR), kdy po celou tuto dobu žalobce neoprávněně pobýval na území schengenského prostoru. Z hlediska neoprávněného pobytu není rozhodný toliko neoprávněný pobyt žalobce na území ČR, k čemuž lze odkázat na § 119 odst. 1 písm. b)

bodů 4 zákona o pobytu cizinců, podle kterého *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*

30. V daném případě sice měl žalobce dle svého sdělení na území ČR přicestovat až dne 25. 12. 2023, nicméně s ohledem na citované ustanovení zákona o pobytu cizinců je zjevné, že rozhodný pro výpočet délky neoprávněného pobytu není až tento vstup do ČR, ale zohledňuje se rovněž neoprávněný pobyt na území výše zmíněných států, tedy i Polska, kde žalobce pobýval již od 28. 4. 2022. Správními orgány byl proto správně zohledněn nejen neoprávněný pobyt žalobce v ČR, ale byl připočítán i jeho předcházející pobyt v Polsku, který byl rovněž neoprávněný. Z tohoto důvodu je tedy bez významu, pokud žalobce namítá, že trvá na to, že měl v ČR pobývat pouze 15 dní, neboť je třeba zohlednit jeho celkový pobyt v schengenském prostoru, který trval téměř dva roky. Bez významu je rovněž žalobcovo tvrzení o tom, že údajně chtěl jet 9. 1. 2024 zpět do Polska a tam řešit svůj pobyt. Žalobce toto tvrzení ničím neprokázal a ani z ničeho nevyplývalo, že by skutečně měl v úmyslu řešit takto svůj pobyt, kdy výsledkem odjezdu do Polska by nadto bylo jen další prodlužování neoprávněného pobytu na území schengenského prostoru. Přestože toto tvrzení žalobce nelze zcela vyloučit, jeví se soudu s přihlédnutím k pobytové historii žalobce i k tomu, že jeho jednání bylo zjištěno až činností policie, krajně nepravděpodobné, kdy by zároveň vycestování do Polska zároveň nic neřešilo.
31. Žalobce bez pochybností naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, k uložení opatření dle § 50a zákona nebyl důvod.
32. Soud uvádí, že žalobce měl po příjezdu do schengenského prostoru, tedy do Polska, ohlásit příslušnému orgánu, a poté dále řešit svůj pobyt například tak, že by bez zbytečného odkladu vycestoval z Polska do domovského státu, tj. Arménie, kde, jak uvedl, mu nic nehrozí, přičemž odtamtud si poté mohl vyřídit pobytové oprávnění do zemí schengenského prostoru. Žalobce nesdělil, že by mu v takovém postupu mělo cokoli bránit, avšak na řešení skrze polské migrační úřady dle svého sdělení rezignoval. Ze správního spisu plyne, že žalobce se o řešení pobytu za celou dobu nepokusil a spokojil se s faktickým stavem, že se nachází v schengenském prostoru, kde chce žít a pracovat, či krást. Žalobce nepodnikl kroky k jakékoli legalizaci pobytu, kdyby nedošlo k jeho zadržení po krádeži v obchodě, nadále by v nelegálním pobytu pokračoval.
33. Správní orgán I. st. uvedl, že žalobce nezmínil žádné relevantní vazby, které by měl na území ČR mít. Nemá zde žádné rodinné příslušníky ani majetek, naopak v rodné zemi má celou rodinu a nezmínil žádné překážky, které by mu v tomto směru měly jakkoli bránit ve vycestování. Rovněž žalovaný ve svém odůvodnění poukázal na absenci jakýchkoli vazeb žalobce v ČR, kdy žalobce zde nemá žádné rodinné ani jiné relevantní vazby.
34. K tomu soud uvádí, že žalobce při výslechu sdělil, že veškeré své rodinné vazby má v Arménii, v EU naopak nikoho nemá. Ve vztahu k EU negoval i další vazby, kdy toliko sdělil, že se mu líbilo v Polsku. Z ničeho neplyne, že by uložené opatření mělo být v tomto ohledu jakkoli nepřiměřené. Žalobce v ČR pobývá u známého, kdy si údajně ani nepamatuje přesnou adresu, nepracuje, nemá žádné vazby.

35. Lze tedy shrnout, že z obsahu správního spisu včetně žalobcova vyjádření a jeho pobytové historie vyplývá, že žalobcův přístup k řešení pobytu byl natolik laxní, že pobyt neřešil a spoléhal se na to, že nebude kontrolován policií. Během pobytu v ČR se dopustil další protiprávní činnosti, při které byl zjištěn i neoprávněný pobyt. Soud dodává, že délka neoprávněného pobytu nebyla nikterak krátká, neboť se jednalo o téměř dvouletý neoprávněný pobyt v schengenském prostoru. Správními orgány byla uložena délka správního vyhoštění dva roky, kterou soud považuje s ohledem na veškeré okolnosti daného případu za zcela adekvátní včetně přezkoumatelného odůvodnění. Zda se jednalo o exces nebo systematickou činnost žalobce není rozhodné, neboť ke krádeži došlo, nehledě k tomu, že krádež nebyla důvodem pro vyhoštění žalobce, nýbrž jeho neoprávněný pobyt. Ze strany správních orgánů byly zohledněny dopady napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života, který v EU žalobce nemá.
36. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 9. 5. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce

